

Kız ve Sis Ejderhası

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Sis Ejderhası

Ebru Mina TOMURCUK

Mira, büyükannesi Gran ile birlikte şirin bir vadide yaşıyordu. Vadi genellikle yemyeşil ve canlıydı, ama son zamanlarda kurumuş ve hüzünlenmişti. Güneş kavuruyor, dereler çekiliyor ve çiçekler boynunu büküyordu. Mira, her sabah tepelerin üzerinde süzülen yumuşak sisi özlüyordu. 'Bütün sis nereye gitti?' diye merak etti.

Gran verandada oturuyordu; gümüş saçları düzgün bir topuz yapılmış, turkuaz şalı omuzlarına sarılmıştı. Mira'ya, sis ejderhalarının gökyüzünü doldurup yumuşak yağmur getirdiği eski günlerin hikâyelerini anlattı. 'Tepelerde hâlâ bir sis ejderhasının yaşadığı söylenir,' dedi Gran, gözleri pırıldayarak. 'Nazik ve sabırlı olursan, belki biriyle karşılaşabilirsin.'

Ertesi gün Mira, hardal sarısı elbisesini ve kırmızı kanvas ayakkabılarını giydi. Mavi kurdeleyi dalgalı siyah saçlarına bağladı ve sis ejderhasını bulmak için yola çıktı. Kayalık patikayı tırmandı, kahverengi gözleri tepeleri taradı. Hava serinledi ve ileride soluk beyaz bir pus döndü. 'Merhaba?' diye seslendi Mira usulca.

Pusun içinden yumuşak beyaz sisten yapılmış nazık bir ejderha çıktı. Bedeni soluk gri bulutlar gibi dönüyor, turkuaz gözleri sıcacık parlıyordu. Başından incecik kıvrık boynuzlar yükseliyor, yuvarlak burnu havayı kokluyordu. Mira korkmadı. Aralıklı dişleriyle gülümsedi. 'Ben Mira,' dedi. 'Senin adın ne?'

Ejderhanın sesi rüzgârın fısıltısı gibiydi. 'Ben Somo,' dedi utangaçça. 'Saklanıyordum. Vadi fazla kurudu ve nasıl yardım edeceğimi bilemedim.' Mira yaklaştı. 'Birlikte yardım edebiliriz,' dedi. 'Büyükannem sis ejderhalarının yağmur getirebildiğini söylüyor.' Somo'nun turkuaz gözleri umutla büyüdü.

Mira ve Somo pürüzsüz bir kayanın üzerine oturdular. Somo sis yapabildiğini, ama onu yönlendirecek birine ihtiyacı olduğunu anlattı. 'Sisimi gökyüzüne savurabilirim, ama yağmurun nereye yağması gerektiğini bana söyleyecek bir arkadaşaya ihtiyacım var,' dedi Somo. Mira başını salladı. 'Vadiyi iyi bilirim. Bir takım olabiliriz!' Somo'nun bileğine dostluk armağanı olarak ince örgülü bir çim bileklik bağladı.

Mira her gün Somo'yu ziyaret etti. Sis yapmayı çalıştılar. Somo yumuşak beyaz bulutlar üflüyor, Mira da en çok suya ihtiyaç duyan yerleri işaret ediyordu. 'Biraz sola!' diye seslenirdi. Somo sisi usulca döndürürdü. Sis burunlarını gıdıkladığında gülerlerdi. Yavaş yavaş birbirlerinin hallerini anlamayı öğrendiler.

Bir öğleden sonra Gran, Somo'yla tanışmaya geldi. Ahşap bastonuna yaslandı ve gülümsedi. 'Sen harika bir ejderhasın,' dedi. Somo yuvarlak burnunu kibarca eğdi. Gran onlara sis ejderhalarıyla insanların birlikte çalıştığı eski günleri anlattı. 'Dostluk harika şeylerin olmasını sağlar,' dedi. Mira ve Somo mutlu bir bakış attılar.

Ama vadi hâlâ kuruydu. Güneş kavuruyor, topraktaki çatlaklar genişliyordu. Hayvanlar susamış görünüyor, bitkiler soluyordu. Mira endişelendi. 'Daha çok çabalamalıyız,' dedi Somo'ya. 'Daha fazla sis yapabilir misin?' Somo başını salladı, ama sisi ince ve cılızdı. 'Daha çok pratiğe ihtiyacım var,' dedi usulca.

Mira'nın bir fikri vardı. Tepenin zirvesine tırmandı ve 'Somo, beni takip et!' diye seslendi. Somo arkasından süzüldü, sisli bedeni dönüyordu. Mira gökyüzünü işaret etti. 'Bütün gökyüzünü sisle dolduralım!' Somo derin bir nefes aldı ve büyük bir sis bulutu üfledi. Bulut, yumuşak bir battaniye gibi gökyüzüne yayıldı.

Somo sisini daha da yukarı savurdu, ta ki gökyüzü yumuşak beyaz bulutlarla dolana kadar. Mira 'Yapabilirsin!' diye tezahürat yaptı. Somo'nun turkuaz gözleri çabayla parıldadı. Sis yoğunlaştı, hava serin ve nemli oldu. 'Şimdi bekleyeceğiz,' dedi Mira. Somo'nun yanına oturdu ve umutla bulutları birlikte izlediler.

Aniden Mira'nın burnuna küçük bir su damlası düştü. Sonra bir tane daha, bir tane daha. 'Yağmur yağıyor!' diye bağırdı Mira. Yağmur tarlalara, ağaçlara ve susamış toprağa usulca yağdı. Somo mutlu bir gurultu çıkardı. 'Birlikte başardık!' dedi. Mira, Somo'nun sisli boynuna sarıldı. 'Dostluk harika şeylerin olmasını sağlar,' diye fısıldadı.

Yağmur bütün gün ve bütün gece usulca yağdı. Vadi suyu iştahla içti. Dereler yeniden akmaya başladı ve çiçekler başlarını kaldırdı. Gran verandada durdu, gülümsedi. 'Siz ikiniz yağmuru geri getirdiniz,' dedi. Mira ve Somo su birikintilerinde dans ettiler, damlalar etraflarına sıçradıkça güldüler.

Yağmurdan sonra güneş göründü ve gökyüzünde güzel bir gökkuşağı uzandı. Vadi yeşillendi ve mutlu oldu. Kuşlar öttü ve hava taze koktu. Mira ve Somo tepede oturup renkleri izlediler. 'Dostluk birbirimizi anlamamıza yardımcı olur,' dedi Mira. Somo başını salladı, turkuaz gözleri sıcacık parlıyordu.

O günden sonra Somo vadinin yakınında yaşadı ve Mira sık sık ziyaret etti. Vadiyi yeşil tutmak için birlikte çalıştılar. Toprak susadığında Somo'nun sisi gökyüzünü doldurdu ve Mira onu özenle yönlendirdi. Somo'nun bileğindeki örgülü çim bileklik, ikisine de özel dostluklarını hatırlattı.

Gran hikâyeyi köyün çocuklarına anlattı ve Mira ile Somo kahraman oldular. Ama onlar için en güzel şey, paylaştıkları dostluktu. 'Nazik ve sabırlı olduğunda, başkalarını anlayabilir ve birlikte harika şeyler yapabilirsin,' dedi Mira. Vadi yeşil kaldı ve her sabah, tıpkı eskisi gibi, yumuşak sis gökyüzünü doldurdu.